

ČASOPIS PRO PŘÍZNIVCE ČESKÉ PRAVICOVÉ POLITIKY

CEVRO

[PROSINEC 2003]

CEVRO v Hamburku
jaký byl rok 2003
švýcarská změna

MOUDRÝM ČINÍ ČLOVĚKA SPOLEČENSTVÍ DRUHÝCH

VÁŽENÍ ČTENÁŘI,

právě se Vám do ruky dostává letošní poslední číslo časopisu Liberálně konzervativní akademie CEVRO. Časopis CEVRO prodělal během letošního roku několik zásadních změn. Rozšířili jsme nejenom rozsah, ale i počet rubrik a dokonce dvakrát jsme vylepšili grafickou podobu našeho časopisu. Tyto kroky přinesly své ovoce. Stále více čtenářů žádá o pravidelné zasílání CEVRO a narůstá také počet příspěvatelů.

Co přináší CEVRO na samý konec letošního roku? Ústředním tématem se stalo představení velké akce, kterou CEVRO uspořádalo. Několik desítek účastníků se mohlo v prosinci zúčastnit týdenního vzdělávacího pobytu v institutu Haus Rissen v německém Hamburku. Hlavním tématem se stala otázka česko-německých vztahů a se stěžejními myšlenkami, které během semináře zazněly, se díky našemu časopisu můžete

seznámit i Vy, kteří jste se zúčastnit nemohli.

Na dalších stránkách prosincového vydání naleznete všechny své oblíbené rubriky. Rozmanitá témata jako vždy přináší čtyři příspěvky rubriky Aktuálně. V Hyde parku pokračuje seriál o umění komunikace a nechybí v něm ani pravidelná glosa Martina Štěpánka. Ten si zvolil téma pro prosincové číslo klasické, když odpovídá na otázku, jaký vlastně byl rok 2003.

V seriálové části se vracíme do třetí republiky, abychom se podívali, jak se v ní vedlo pravici. Zahraniční inspiraci se podíváme do Švýcarska, kde se díky jedné pravicové straně dějí převratné změny. Po značném úspěchu v listopadu najdete i tentokrát v časopise křížovku.

Dovolu závěrem, abych Vám popřál požeňnané Vánoce a šťastný nový rok.

PETR SOKOL

šéfredaktor

OBSAH

POLITIKA VÁŽNĚ I NEVÁŽNĚ

O naději 2

TÉMA

Německo a Česko – perspektivy nového partnerství v EU 3

AKTUÁLNĚ

Odposlechy: čím více, tím lépe? 6

Špidlovi už nechtějí půjčovat 6

Nic po Nice 7

Levicoví voliči postrádají alternativu 7

HYDE PARK

Prezentace – příležitost zaujmout a přesvědčit 8

Jaký byl? 9

Podnikatelé jako nenahraditelný základ 10

Skandální objev! 10

Zavedeme paušální minimální trest, aneb omyly Špidlovy vlády 11

..... 11

ČESKÁ LIBERÁLNÍ

A KONZERVATIVNÍ TRADICE

Omezená demokracie: 1945–1948 12

ZAHRA NIČNÍ INSPIRACE

Švýcarská změna 13

ZÁBAVA

Křížovka 14

MĚSÍC ČESKÉ PRAVICE 15

politika vážně i nevážně

IVAN LANGER

místopředseda PS,

ředseda CEVRO

O NADĚJI

„Naděje vidí klas, když můj tělesný zrak vidí jen hnující zmko.“

(Primo Mazzolari)

Rok pomalu končí. Většina z nás žije v očekávání příchodu Vánoc – nejhezčích svátků roku. Ne, nechci být sentimentální. Jen se chci právě v této chvíli krátce zamyslet nad naším dalším údělem. Nad údělem lidí, kteří věří ve svobodu, pracovitost a zaslouženou odměnu. Chci se zamyslet nad tím, co nás čeká a zřejmě – bohužel – nemine v příštím roce.

Příští rok nebude pro přátele svobody, pracovitosti a zasloužené odměny lehký. Nebude lehký pro živnostníky, sedláky, podnikatele. Na což si zmíněné skupiny už pomalu zvykají. Příští rok ale nebude lehký ani pro zaměstnance, rodiny s dětmi atd. Dost možná, že bude nejtěžší za posledních deset let. Důvodů proč je více.

Vedle toho, že naše socialistická vláda nakládá na občany této země nová a nová daňová, pojistná a jiná regulační břemena, to bude především naše přistoupení k Evropské unii. Regulační a byrokratický koktejl, který tím vznikne, bude pro leckoho takřka smrtelný. A to nemá cenu zapírat.

Avšak příští rok nebude pouze rokem dalších útoků na svobodu a prosperitu. Bude také opět rokem volebním, a to ne ledajakým. Čekají nás troje volby. A právě v nich vidím největší naději. Všechny se totiž bytostně dotýkají každého z nás. Ve volbách do Evropského parlamentu můžeme zřetelně posílit řady těch, kdo se stavějí proti zběsilému tempu a nezodpovědné hloubce integrace. Ve volbách krajských můžeme zúčtovat s dnešními vládními stranami, které všechny stály u zrodu krajského uspořádání, aby následně nechaly kraje zvolna se utápět v dluzích, které kraje nenadělaly. Senátní

volby pak mohou vychýlit síly směrem k opozici tak, aby každý jeden další návrh zákona, jdoucího proti svobodě a prosperitě této země, mohl být vrácen jeho osnovatelům.

Výsledek všech trojích voleb musí být pro naši vládu jasným varováním. Zřetelným signálem, že tudy cesta nevede. Poslední výstrahou, aby se vláda se sto a jedním mandátem nechovala jako absolutní monarcha (o čemž by mohli předlouho hovořit lidé z ČSA, důlních společností, ČEZu, vysokých škol, nemocnic, policie a mnozí jiní).

A právě v tom je síla naděje. Ano, spolu s autorem úvodního výroku, i já hledám zdravý klas svobody na poli, kde je až k pláči mnoho zrní uhnívajícího nesvobodou a regulací. Pojdme ho hledat spolu!

Přeji Vám požeňnané Vánoce a vše dobré do roku 2004!

LADISLAV MRKLAS

politolog, ředitel CEVRO

NĚMECKO A ČESKO – PERSPEKTIVY NOVÉHO PARTNERSTVÍ V EU

Šance a možnosti české evropské politiky

Petr Robejšek, ředitel Haus Rissen – Mezinárodního institutu pro politiku a hospodářství

Národní státy a národní zájmy

Jedinými skutečnými národními zájmy, společnými pro všechny země světa, jsou blahobyt a bezpečnost. Vše ostatní, včetně členství v nejrůznějších integračních uskupeních, jsou pouze prostředky k jejich naplnění.

Ukazuje se, že role národních států zdaleka není vyčerpána. Jsou totiž svrchované životaschopné, neboť jsou postaveny na vzájemně sdílených dějinách, jazyku, kultuře a vyšší ochotě k solidaritě. Fakt, že ani EU není ničím jiným než kolbištěm egoistických národních zájmů, dobře ilustruje snaha stávajících členů eliminovat jedinou skutečnou výhodu nově přistupujících zemí – levnou pracovní sílu: nucením přijímat obrovské množství norem, které pracovní síly prodražují, a přechodnými opatřeními, jež chrání pracovní trh (Německo, Rakousko...).

ČR vstupuje do jiné EU, než byla ta, do níž podala přihlášku. Donedávna úspěšná metoda Monnet, spočívající v propojování hospodářských zájmů a vytváření společné politické autority, jako zábrany proti opakování 2. světové války, se v podstatě vyčerpala. Nástupem Gerharda Schrödera také skončilo období, kdy v EU platilo heslo „Německo platí, Francie vede“.

Trendy evropské hospodářské politiky po východním rozšíření EU

Existují dva scénáře soužití starých a nových členů.

První, optimistický, předpokládá, že ekonomická produkce bude nadále rozdělena na technologicky a pracovní náročnou. První budou obstarávat stávající členské země. Druhou pak přistupující země, kde jsou levné pracovní síly. Výsledkem tohoto vzájemně výhodného procesu bude dlouhodobý ekonomický úspěch Evropy a další sjednocování.

Druhý, pesimistický scénář počítá naopak s tím, že ekonomická výkonnost se

7.–12. PROSINCE USPOŘÁDALO CEVRO UŽ ČTVRTÝ ROČNÍK TÝDENNÍHO SEMINÁŘE V NĚMECKÉM HAMBURKU. TATO STAŽ PŘINÁŠÍ STŘÍPKY Z MYŠLENEK, KTERÉ NA TOMTO SEMINÁŘI ZAZNĚLY. PLNÉ ZNĚNÍ PŘÍSPĚVKŮ BUDE PUBLIKOVÁNO POZDĚJI.

Petr Robejšek

bude nadále rozbíhat a stávající ekonomické rozdělení Evropy nezmizí. Pro tento scénář hovoří pomalé dohánění ztráty ze strany zemí střední a východní Evropy.

ČR má velkou výhodu, že se nachází na jedné z tradičních os evropského hospodářského vývoje, ose Berlín – Vídeň (druhá osa protíná Londýn a Milán). Ta je solidní zárukou, že hospodářská expanze se naši zemi nevyhne, ani kdyby proti tomu hovořily různé politické okolnosti. Je také naprosto přirozené, že v ČR investují zejména němečtí podnikatelé. Ti jsou šancí ČR. Tato šance však může zůstat nevyužita, nebudou-li čeští politici jednat racionálně a budou příliš podléhat národním resentimentům (viz např. památník vyháněným).

Náměty k české evropské politice

Česká evropská politika nesmí být podlézavá, pohodlná, ani vypočitatelná. Na příkladu Polska se dá dobře demonstrovat, jak pozitivní efekty přináší to, když se stát chová nepohodlně (viz irácká válka, odpor proti evropské ústavě...). Nejhůře jsou na tom ty státy, které nedělají problémy. Nemají image a všeobecně

se počítá s tím, že vždycky všechno odkývají. Je velkým úkolem české zahraniční politiky takový image najít, stát se nepohodlným. Jenom tak je možné v neúspěšném boji národních zájmů jednotlivých států obstát. K tomu je však třeba odvahy a užívání standardních podnikatelských postupů, především pak marketing – komunikační strategie, vedoucí ke vzniku „značky“ Česká republika.

Příklady malých úspěšných zemí (například Nizozemsko, Dánsko, Švédsko) ukazují, že předpokladem úspěchu je úzká koalice mezi politikou a podnikáním. Velmi prospěšné by bylo zejména zavedení americké praxe rotace státních úředníků, politiků, podnikatelů a manažerů, kteří by se tak mohli jeden od druhého učit.

Výhodné je tak zvyšovat svůj význam spoluprací se zeměmi mimo EU. Vedle USA to může být, ačkoli se to může jevit jako spíše odpudivé, např. Rusko, které má obrovský potenciál.

Euroatlantické vztahy po válce v Iráku

Ricarda Steinbach, politoložka, vědecká pracovnice Haus Rissen

Proč došlo k válce v Iráku?

1. Irák představuje důležitý strategický bod pro ovlivňování celého tohoto regionu, přičemž prezident George W. Bush jasně deklaroval, že jeho cílem je vyřešení izraelsko-palestinského sporu.

2. Existence „osy zla“, představující země s potenciálem pro rozšiřování zbraní hromadného ničení: podpora extremismu ze strany státu, nosiče použitelné pro odpálení až do Evropy. (to potvrdila např. i německá zpravodajská služba, jež oznámila, že Irák a Írán mají velmi pokročilý program na vývin zbraní hromadného ničení). Ze tří zemí této osy je navíc

NĚMECKO A ČESKO – PERSPEKTIVY NOVÉHO PARTNERSTVÍ V EU...

KLDR nucena spolupracovat s Ruskem a Čínou, které jsou dnes spojenci USA v boji proti terorismu, a Írán v poslední době vystupuje jako „poslušný žáček Západu“. Zbýval tedy Irák.

Poznámky k tématu Evropa a USA

Po roce 1941 vzaly za své izolacionistické tendence v americké politice. Od té doby existuje o americké politice představa, že USA jsou hegemonem, jenž šíří dobro v Evropě. Evropa je dnes ve vojenské oblasti za USA pozadu asi o deset let. Zbraňové systémy zemí EU jsou navíc zcela závislé na systémech amerických.

Je skutečností, že ve světové politice dnes vítězí ten, kdo stál od počátku na straně USA. Některé evropské země svým odporem vůči akci v Iráku velmi riskují ztrátu svého postavení. A také na to doplácí.

USA jsou po 11. září fakticky stále ve válečném stavu. O tom svědčí zvýšené kontroly a mediální mašinérie, která se téměř zrekla kritického tónu vůči Bushově administrativě. USA navíc cítí globální zodpovědnost, o níž však na rozdíl od evropských zemí jen nemluví, nýbrž také konají (viz role prostředníka i v tak „neza-

je evropská politika plná tlachání o ekonomických prostředcích, zabraňujících konfliktům.

USA mají zájem na tom, aby Evropa začala hrát roli globálního aktéra, zejména však v oblasti finanční a technologické dostatečnosti v bezpečnostní oblasti.

Mezi výtky USA vůči Evropě patří mj. to, že Evropa není globálním aktérem a eurosocialismus stojí v opozici proti svobodnému trhu.

Německá politika se přes proklamovaný vyšší důraz na národní zájmy ocitla v krizi. Německá společnost je plná pocitu, že Německo trpí hospodářsky, politicky, mediálně. Jako cestu z krize vidí EU, do níž bude Německo stále více vtahováno. A také východní rozšíření, ze kterého bude právě německé hospodářství profitovat nejvíce.

Německo ve stavu nahromaděných reforem

Uwe Möller, generální sekretář Římského klubu, dřívější ředitel Haus Rissen

Hodnota středo a východoevropských trhů je pro Německo vyšší než spojené trhy USA a Kanady!

Největší a nejrozsáhlejší reformní plán měl již v 80. letech ministr hospodářství Lambsdorff z FDP. Ten však vzal za své v polovině 80. let, kdy se Kohlova vláda chtěla zalíbit občanům a z nahromaděných zdrojů začala rozhazovat. Před krachem ji nakonec zachránilo jen sjednocení Německa. V důsledku povodní Německo nakonec odsunulo relativně radikální reformu veřejných financí. Spolu s náklady na bývalou NDR jde o další důvod pro hluboký hospodářský útlum země. Proti rudo-zelené spolkové vládě navíc stojí řada zemí ovládaných opozicí, které se obávají ztráty velké části příjmů svých rozpočtů.

Euro – stav a perspektivy nové měny

Karl-Wolfgang Menck, ekonom, Hamburský světový hospodářský archiv

Od zavedení eura mnozí očekávali zásadní impuls pro oživení evropské ekonomiky. Euro se mělo stát prostředkem pro odstranění nestability a posílení konkurenceschopnosti evropského hospodářství v celosvětovém měřítku. Toho mělo být dosaženo zejména nízkými transakčními náklady evropského obchodu.

V této chvíli však euro přináší spíše řadu zásadních problémů: odstranění měnových kursů, které dříve sloužily jako dobrý prostředek k vyrovnávání měnových turbulencí, politizaci měny, překračování maastrichtských kritérií ze strany největších ekonomik, proti němuž není obrany, odstraňování pozitivních dopadů tzv. asymetrického průběhu ekonomické konjunktury v evropských zemích apod. Právě symetrický průběh konjunktury v Německu a Francii je v dnešní době hlavní brzdou evropského ekonomického rozvoje.

Velká Británie euro nepřijme do té doby, dokud pro ní bude zajímavé mít vlastní měnu kvůli rozsáhlé obchodní výměně s USA. Dánsko pak bude vlastní měnu držet do doby, kdy bude existovat britská libra. Pro nově přistupující země je euro naopak zajímavé proto, že hlavním obchodním partnerem jsou země eurozóny, na prvním místě pak Německo.

Seminář se odehrával v příjemné atmosféře institutu Haus Rissen

„jímavé“ zemi, jako je africká Libérie).

Mezi základní nepochopení ze strany Evropy patří i to, že podceňuje psychologii amerického vojáka, který je připraven kdekoli bránit svoji zemi. Tato připravenost je v Evropě nemyslitelná. Namísto ní

V poválečném období se v Německu střídala období ekonomického liberalizmu a příklonu k přerozdělování. Liberalismus byl typický pro některé fáze vlády CDU/CSU a FDP, socialismus zejména pro vlády SPD.

...STŘÍPKY ZE SEMINÁŘE CEVRO V HAMBURKU

Americká očekávání od „staré“ a „nové“ Evropy

Lennart Souchon, ředitel Clausewitzova centra při Velící akademii Bundeswehru

Rok 2001 přinesl zásadní změnu něčeho, co platilo minulých 50 let – stavu, kdy systém evropské bezpečnosti byl založen na existenci NATO a EU, zatímco OSN byla na druhé koleji. Při rozhodování americké vlády o postupu po 11. září nakonec převážilo budování speciální koalice proti terorismu, jež zahrnuje i Rusko, Indii a Čínu. NATO se tím stalo do značné míry vyprázdněným uskupením.

Další ránu evropsko-americkým vztahům zasadil kancléř Schröder, který před parlamentními volbami neváhal využít protiamerických nálad mezi voliči. Výsledkem bylo vytvoření ovzduší rozdělené Evropy, kterou pak ještě vystupňoval vznik koalice proti irácké válce v čele s Francií a Německem a na druhé straně dopis osmi evropských státníků na podporu amerického zásahu.

USA sice akceptují evropské bezpečnostní aktivity, avšak zároveň vyžadují to, aby tyto aktivity nepřekračovaly rámec NATO. Odmítavá reakce ze strany USA tak logicky přišla i na iniciativu z tzv. pralinkového summitu, kde čtyři evropské země v čele s Francií a Německem navrhly plán na vytvoření evropské armády.

Všechny zmíněné události vedly k současné situaci, kdy se v zásadním rozštěpení ocitly OSN, NATO i EU. Tento stav je však pro Evropu více než tristní. Zatímco USA posílily, EU zůstává unií zemědělců a cel. Zatímco USA bojují proti terorismu, Evropa na boj s ním vůbec není připravená a musí škemrat, aby jí Američané pomohli. Dá se říci, že Evropa je dnes hromadou trosek. Přitom se však nachází v patrně největším ohrožení od dob tureckých vpádů. Mállokdo si to však je ochoten připustit. A tím méně Německo, které pod vedením Schrödera zcela ztratilo pud sebezáchovy. Namísto politiky spolupráce s USA a malými evropskými zeměmi se přidalo na stranu Francie, které tak pomáhá dosáhnout jejích cílů. To však jsou cíle pro Německo naprosto nevhodné. Německo, po druhé

Účastníci semináře si našli čas i na prohlídku přístavu

světové válce stojící ve středu spolupráce mezi Francií a USA, dnes stojí plně na straně Francie. Dokud se z tohoto postavení Německo nevymaní, nemá šanci na žádné zvýšení svého významu. Paradoxní je, že krach evropské ústavy vrhá Německo do náruče Francie. Vzniká tak tandem, kde řídit a začínat světla bude Francie, šlapat bude Německo.

O závislosti evropských zemí na USA svědčí i to, že na výstavní francouzské válečné lodi Charles de Gaulle musí kvůli francouzské technologické neschopnosti sedět americký voják, který řídí katapultovací zařízení. Francie k tomu, aby mohla začít s touto lodí bojovat, musí čekat, až tento Američan přijde z oběda, neboť nikdo jiný katapultovací zařízení ovládat neumí.

Evropa je tedy v krizi! Není však ještě stále na jejím vrcholu, a tak i na obrát k lepšímu budeme ještě nějaký čas čekat.

Z OHLASŮ ÚČASTNÍKŮ SEMINÁŘE

Jaroslav Jemelka, zastupitel MČ Brno-střed

Právě před několika okamžiky jsem se vrátil ze semináře v Hamburku. Musím k této zajímavé akci prohlásit, že nejvíce mne zaujalo množství názorů, které byly prezentovány posluchačům na pokračující evropskou integraci. Přestože mezi

účastníky panovaly rozdílné názory na funkci a obsah EU, každý se snažil svá stanoviska racionálně podložit. Myslím si, že více takové kultivovanosti by obohatilo naši politickou i kulturní scénu. Děkuji organizátorům za to, že mi umožnili se této neobyčejné akce zúčastnit.

Vladimír Nevluď, jednatel společnosti Opava

Tento seminář byl hodně různorodý a bohatý na odlišnost názorů, které ovšem vždy vycházely z reálné úvahy či faktických poznatků. Proto byl pro mou osobu velice prospěšný a obohatil mé znalosti o nové poznatky. A především mě přiměl k hlubšímu zamyšlení nad přednášenými tématy.

Hana Lánová, ekonomka, asistentka poslance

Na celém semináři v Haus Rissen se mi asi nejvíce líbil způsob přístupu k vedení přednášek. Nastolení velice provokativních názorů a úhlů pohledů ze strany přednášejících rozproudilo mezi účastníky vždy věcnou diskusi. Témata přednášek byla velmi aktuální, názory přednášejících byly podloženy faktickými a logickými argumenty. Hamburský seminář byl pro mě rozhodně velkým přínosem.

JAN VIDÍM

předseda Výboru pro obranu
a bezpečnost PSP ČR

ODPOSLECHY: ČÍM VÍCE, TÍM LÉPE?

Kauza poslance Hojdara znovu upozornila na problematiku odposlechů. Jistě, podle odborníků zařízení nalezené v jeho služebním automobilu Policie ČR nepoužívá a je věcí dalšího šetření, kdo tuto „štěnici“ nainstaloval a pravděpodobně tak spáchal trestný čin. Nicméně premiér Špidla se zaručil, že odposlech nemají na svědomí státní orgány a mně nezbyvá, než mu věřit.

Nejde však pouze o tento případ a o předchozí podezření z odposlouchávání mých poslaneckých kolegů, ale o obecnější trend. Faktem totiž je, že i počet legálních, tedy soudem schválených odposlechů neustále výrazně narůstá. Podle oficiálního vyjádření policejního prezidia se z přibližně 3 000 v roce 1999 zvýšil na předpokládaných více než 9 000 letos. Jde přitom pouze o policejní odposlechy zahájené v tom kterém roce, probíhat jich tak může ještě mnohem, mnohem více. Policie urychleně dodává, že jejich množ-

ství jen kopíruje narůstající počet uživatelů telekomunikačních služeb, takže je zdánlivě vše v pořádku. Jenže podle statistiky překročil počet uživatelů 12 milionů, tedy více, než kolik je obyvatel ČR. Co z toho plyne: od jisté doby má telefonní přístroj, respektive mobilní telefon, prakticky každý. Jejich počet může vzrůstat i nadále, populace – a její část, která se „věnuje“ trestné činnosti – ale zůstává stejná. Logika policejního argumentu tak značně pokulhává.

Další znepokojivou skutečnost zjistíme, nahlédneme-li do informací, které PS poskytlo Ministerstvo spravedlnosti. Podle těchto údajů soudy, které o odposleších rozhodují a mají fungovat jako pojistka proti jejich případnému zneužití, je takřka ve všech navržených případech povolují. Zdá se, že soudy dávají povolení víceméně automaticky, bez podrobného zkoumání daného případu. Pokud navíc Ministerstvo přiznává, že v tomto tak citli-

vém případě nevede přesné a spolehlivé statistiky, stojíme před velmi vážným problémem. Nejde o to, že by se odposlechy neměly používat; v mnoha případech jde bez jakýchkoliv diskusí o potřebný a přínosný způsob získávání informací. Problémem je, že tento postup závažným způsobem zasahuje do jednoho ze základních lidských práv a měl by tedy být užíván jen v nejkrajnějším případě, po důkladném zvážení všech okolností a pokud možno co nejméně. S rostoucím počtem odposlechů totiž zákonitě roste i pravděpodobnost zneužití získaných informací.

Co dělat? Policie a zejména soudy by měly být při hodnocení nutnosti a vhodnosti odposlechu velmi zdrženlivé; stejně tak je nutné důsledně prověřit všechna podezření z nezákonného odposlouchávání. Právo na soukromí je příliš důležité, než abychom nad jeho omezováním bez dalšího mávli rukou.

ŠPIDLOVI UŽ NECHTĚJÍ PŮJČOVAT

První signál, že se české veřejné finance rítí „do Argentiny“, je tu. Aukce státních dluhopisů, která proběhla 3.12.2003 skončila fiaskem. Co se vlastně stalo? Ministerstvo financí se snažilo upsat 14 miliard korun v podobě státních dluhopisů se splatností v roce 2018 s úrokovou premií 4,6 % (SD4,6/18). Došlo ovšem k tomu, že investoři požadovali vyšší úrok, na který ministerstvo odmítlo přistoupit a celou aukci zrušilo – stát neprodal ani za korunu dluhopisu.

Věřitelé se vůči státu chovají podobně jako vůči domácnosti. Pokud půjde občan žádat o úvěr, banka zpravidla zkoumá jeho schopnost úvěr splácet, zajímá se o jeho příjmy a o to, zda již nějaký úvěr nesplácí. Zjistí-li banka, že s klientem není něco v pořádku, úvěr mu buď neposkytne, nebo jej poskytne za vyšší úrokovou sazbu. Se státem je to stejné. Špidlovův vládní „dluhostroj“ chrlí na kapitálový

trh dluhopisy za stamiliardy, a tak se není čemu divit, že banky již nechtějí půjčovat za stejných podmínek. Logicky požadují vyšší úrok za vyšší riziko, které zadlužený stát představuje.

Taková situace má několik negativních dopadů na ekonomiku. Pokud se bude tempo zadlužování neustále zvyšovat (tak jak se to od roku 1998 děje), patrně ani sebevětší nabízený úrok věřitele k nákupu státních dluhopisů nepřiměje. Zvláště uvážíme-li, že jen příští rok chce vláda emitovat dluhopisy za 497 miliard korun, z čehož 358 miliard v podobě státních pokladničních poukázek (splatnost do 1 roku).

Dále, stát tím, že poptává peníze, zvyšuje tržní úrokovou míru a vytěsňuje tak soukromé výdaje (především investice). Údaje za několik posledních let ukazují, že 1 koruna úvěru státu vytěsňuje právě jednu korunu soukromých úvěrů.

Vláda financuje ekonomický růst dluhem a zadělává tak na budoucí problémy. Dnešní dluhy se logicky musí platit v budoucnosti. Vláda se bije do prsou, jak nám ta ekonomika krásně roste (o 3,4 % ve 3. čtvrtletí oproti stejnému období roku 2002). Zapomíná však dodávat, že je to za cenu splácení dluhů v budoucnu a tedy za cenu budoucí ekonomické stagnace, či spíše propadu.

Varování investorů ze 3. prosince by vláda neměla brát na lehkou váhu. Jednoho dne skutečně může dojít k tomu, že Špidlovi nikdo nepůjčí. A obávám se, že pokud nedojde k radikální reformě veřejných financí, nemluví zde o vzdálené budoucnosti. Jediný, kdo v takovém případě na Špidlovi rozhazovačnou politiku doplatí, budou pracovití lidé, jimž dnes stát bere více než polovinu toho, co vydělají.

PETR MUSIL

ekonom, Ekonomicko-
-správní fakulta MU Brno

ANTONÍN KAZDA

zastupitel Praha 1

Maastricht – Amsterdam – Nice – a nic. Summit Evropské unie v prosinci 2003 v Bruselu neschválil návrh tzv. Evropské ústavy. Dokumentu, který měl nahradit dosavadní smluvní uspořádání základů evropské spolupráce a který měl umožnit začlenění nových členských států do společných struktur.

Unie tak má problém. Alespoň malý. Evropské společenství i ona sama jsou zvyklí pohybovat se dopředu v buldozery a překážky jednoduše převálcovat. Pokud někdo v referendu odmítne další stupeň integrace, je mu předložen znovu. Takto, nadvakrát, odhlasovali Dánové Maastrichtskou smlouvu a Irové Nicejskou. Některé úkroky působí směšně, ale účelně. Odpor Belgičanů proti Nicejské smlouvě (Nice považovali spolu s Portugalci za málo federalistickou) byl překonán Chiracovým slibem Belgičanům, že summit se nadále budou konat pouze v Bruselu... To mimochodem odpovídá ústupku Francouzům s ohledem na zasedání Evropského parlamentu, jehož plénum zasedá pravidelně ve Štrasburku, byť parlament získal obrovskou moderní budovu v Bruselu.

Na rozdíl od bruselského rozhodování úředníků jsou summity okamžiky, kdy promlouvají jednotlivé národy. Respektive politikové, pro něž je optimální výsledek jednání podstatný pro jejich postavení na národní politické scéně.

Zatímco Čechům je zdá se jedno, kolik hlasů bude mít česká vláda v Radě ministrů, a kolik přesně poslanců budeme mít v Evropském parlamentu, v jiných zemích je evropská debata daleko výraznější.

Rezignovali jsme na Evropu už předem stejně, jako jsme rezignovali na volby do Senátu? Nebo jsme ztratili zájem o politiku někdy v devadesátých letech a dnes bychom stěží vyjmenovali ministry, uvedli jméno předsedy Poslanecké sněmovny. Víme, ze které strany je starosta místa, kde žijeme? Je obtížné s tímto nezájmem o vše politické spojit zájem o abstraktní a složité jednání na evropské úrovni. Paradoxně možná právě neúspěch bruselského summitu přispěje k tomu, že se téma evropských smluv a dalšího postupu bude déle objevovat v médiích – a my si tak budeme vy-

NIC PO NICE

tvářet, či dotvářet názor na evropské problémy.

Další možností k představení pozitiv i negativ evropské spolupráce bude kampaň před evropskými volbami. Kampaň před referendem, především ta vládní, působila jako sbírka flokulí z pera reklamních agentur, protože onou sbírkou byla. Evropská kampaň bude velmi pravděpodobně domácí politickou kampaní, ale snad jednotliví lídři i ostatní kandidáti občas promluví i o Evropě – jejich možnostech a nebezpečích. Až na výjimky si to ovšem sami budou muset v mezidobí nastudovat.

To, zda v novém textu evropských smluv Poláci a Španělé dosáhnou většího počtu hlasů, sice bude hrát roli v dalším vyjednávání, ale bruselský krach otvírá prostor širší debatě, a v té se doufejme česká strana zamyslí nad možnostmi dalších změn. Změn, které by našemu členství v Evropské unii, resp. členství ostatních nových zemí, pomohly k relativnímu úspěchu a nevedly k dalším a podstatnějším krachům, než byl ten bruselský.

MIROSLAV PÁTEK

poslanec PSP ČR

Procenta preferencí ztrácejí u levice význam.

Mírné pozdvižení vyvolal průzkum veřejného mínění, který v říjnu poslal sociální demokracii v preferencích až na třetí místo. Za ODS na druhé místo se vyšplhala KSČM. Hned se vyrojily úvahy, co by se stalo, kdyby komunisté posílili trvaleji a ubrali voličský dech sociální demokracii.

Na začátku listopadu se opět dostali sociální demokraté před komunisty na druhé místo s náskokem půl procenta a komentátoři se uklidnili, ačkoli se žongluje s imaginárními procenty a imaginárními preferencemi. Co si voliči skutečně myslí, bude zřetelné až pár dnů

před parlamentními volbami a skutečně jasně až den po volbách. Tzv. „Reforma veřejných financí“, s ní spojené škrtky v sociální sféře – a sociální demokracie je levicovými voliči vnímána již spíše jako pravicová strana, (resp. ne dostatečně levicová) protože není schopna zajistit nejnížším příjmovým skupinám a nezaměstnaným dosavadní sociální bonusy.

Voliči ČSSD jsou středoví a levicoví. Vědí, že KSČM není alternativou. Nemá sílu k tvrdé obstrukci pravicě, podobně jako k tomu nemá sílu ČSSD. Vždy je vyšší pravděpodobnost, že dojde spíše k dohodě pravicových stran a ČSSD na úkor KSČM. Ti, kdo volili ČSSD v obavě z pravicě, jsou v pasti.

LEVICOVÍ VOLIČI POSTRÁDAJÍ ALTERNATIVU

ČSSD s polovičatostí svých koncepcí a rozhodnutí nic neřeší, jenom ubírá svým voličům na jejich dosavadních krátkodobých jistotách.

ČSSD se dopustila smrtelného hříchu. Lákala voliče na sociální jistoty a ty jim ubírá. Pravice nic takového neslibovala. Jen snahu o hospodářský růst, podporu investic a podporu vzdělávání. Procenta preferencí proto ztrácejí u levice význam. Až do voleb budou voliči ČSSD a dobrá polovina voličů KSČM zvažovat koho vůbec budou volit. Jejich rozhodování bude těžké, protože se stali sirotky. Celý svět kolem nich, kromě KSČM, je podle nich pravicovější, než by si přáli.

JIŘÍ FRGAL, HANA SVOBODOVÁ

poradci v oboru komunikace a prezentace

PREZENTACE – PŘÍLEŽITOST ZAUJMOUT A PŘESVĚDČIT II

■ Názornost a oživení prezentace

Doložit svá slova grafem, nákresem, čísly je působivé, ale všeho je třeba užít s mírou. Čísla zaokrouhlujte a šetřete jimi. Posluchač je schopen vnímat a porovnávat pouze několik čísel. Grafy ukazují srovnání jednotlivých ukazatelů či vývojový trend. Při promítání grafů se vyvarujte složitých popisů a detailů. Čím jednodušeji, tím lépe. Na slidech používejte hesla a na jedné folii umístěte maximálně deset řádků. Promítaná folie slouží k podpoře toho co říkáte, její role je vedlejší, nikoliv hlavní. Nejhůře jsou obvykle hodnocena vystoupení, kde prezentující čte to, co je napsáno na slidu. Ztrácí se totiž přidaná hodnota osobní prezentace, tzn. působení prezentující osobnosti. S podrobným textem, čísly nebo tabulkami, se mohou posluchači seznámit v doprovodných materiálech (tištěné, disketa, CD), pokud je pro ně připravíte.

■ Podle řeči poznáš ...

Kromě promítaných obrázků, grafů a tabulek je možné prezentaci oživit svým vlastním stylem projevu. Základem je zřetelná a neuspěchaná řeč. Zatímco při učení se cizím jazykům se trápíme s tréningem výslovnosti, v mateřštině se to jaksi má samo sebou. Ano, posluchači uslyší a zřejmě porozumí. Body k dobru lze však získat právě zřetelným vyslovováním. I profesionálové, herci a moderátoři, se učí artikulovat a členit promluvu velmi

Použití vtipů, přirovnání a bonmotů je obecně doporučované, v našich podmínkách však bohužel poněkud vulgarizované.

dlouho. Pro běžné použití postačí alespoň pravidelné dýchání, volnější (pomalejší) tempo řeči a používání rtů. Všimněte si kolik lidí hovoří „skrz zuby“. Před vystoupením různými grimasami rozhybejte své obličejové svaly a poté vyslovujte „na plná ústa“. Hlas se tímto způsobem méně namáhá a hovořícího je lépe slyšet, aniž by musel nepřírodně zvyšovat hlas. Dýchání je pro nás po celý život samozřejmostí, často však dýcháme jen povrchně a uprostřed věty nám takzvaně „dojde

dech“. První by měl být nádech a při výdechu začínáme hovořit, poté průběžně lehce a neslyšně přidechujeme. Lépe se dýchá a řeč působí jistěji pokud používáme kratší věty.

Své vystoupení bychom měli znát z paměti, resp. měli bychom být schopni na základě bodů hovořit o daném tématu zpátky.

Spolehlivým prostředkem pro oživení prezentace je uvedení rozporných názorů nebo překvapivého stanoviska, např. citací z tisku či jiného zdroje. Použití vtipů, přirovnání a bonmotů je obecně doporučované, v našich podmínkách však bohužel poněkud vulgarizované. Lze je použít, je ale potřeba vymyslet náročnější a neotřelé varianty, případně příběhy, citáty, přísloví atd.

Pokud používáme cizí slova, je vhodné uvést i jejich český ekvivalent. Např. „Voluntaristický, svévolný přístup k ...“ Jednak si můžeme být jisti, že si s posluchači rozumíme a jednak tím položíme důraz na některé části promluvy. Zdůraznění dosáhneme i opakováním českého slova. Například „Poslední, opravdu poslední možnost jak zajistit...“. Široce známou upoutávací taktikou je položení řečnické otázky. Pokud se pro použití řečnické otázky rozhodneme, musíme ji umět náležitě výrazně podat. Otazník na jejím konci by měl přímo burcovat posluchače k tomu, aby si formulovali vlastní odpověď.

■ Co je psáno, to je dáno

Nejen u řečnických otázek, ale u prezentace celé, je potřeba myslet předem na způsob podání. Tzn. že když si prezentaci písemně připravujeme, měli bychom mít na paměti, že to, co působí elegantně a svěže v písemné podobě, může být šroubované a strojené v mluvené řeči. Mluvený projev je nutno napsat si tak, aby skutečně „seděl do úst“. Z hlediska délky mějme na paměti, že čtení tří normovaných stran textu zabere asi 10 minut. Svě vystoupení bychom měli znát z paměti, resp. měli bychom být schopni na základě bodů hovořit o daném tématu zpátky. Po-

mocníkem může být v tomto ohledu arch s doslovným zněním prezentace, na jehož okraji jsou zachyceny klíčové pojmy a body celého vystoupení. Psaného textu bychom se měli držet, ale nikoliv číst jej. Některé části je možné přečíst, ale většinu sdělení je vhodné říkat z paměti a zároveň přitom držet oční kontakt s posluchači. Pokud promítáme slidy na stěnu před posluchači, měli bychom stále hovořit k posluchačům, nikoliv do plátna a zády k publiku.

Připravená bodová osnova, případně doslovný text, slouží zpravidla jako opora a záchytný bod, pokud by téma nebo nenadálá situace způsobily, že se hovořící „ztratí“. Pokud se to stane, zdůrazněte znovu to, co jste právě popsal, případně

Z hlediska délky mějme na paměti, že čtení tří normovaných stran textu zabere asi 10 minut.

hovořte o tom, co vidíte, nestresujte se úpěnlivým vzpomínáním. Ztracená myšlenka zpravidla naskočí sama, právě když na ni usilovně nemyslíte. I když se „okno“ může zdát nekonečné, někdy si jej posluchači ani nevšimnou.

■ Mít trému je normální

K účinnému zvládnutí trémy, která je mimochodem naprosto přirozená, přispívá především pečlivá příprava, důvěra v sebe sama a koncentrační rituál před vystoupením. Jedná se o sled několika úkonů, který si člověk sám vytvoří a opakuje vždy před důležitým jednáním, vystoupením a nebo i při zahájení běžného pracovního dne. Např. rozhýbání úst, upravení kravaty, rozdychání, otevření brýlí a použitiosobního aktivizačního hesla, třeba „Jsem připravený, koncentrovaný a zvládnu to.“ Tuto startovací formulku používejte vždy v pozitivní podobě. Např. „Jsem klidný a má řeč je jasná a plynulá“, nikoliv „Nesmím pořád říkat „v podstatě“ a „takže“.“ Slovo má totiž velkou spouštěcí sílu a vy ji využívajte ke svému prospěchu.

Ať se Vám tedy vždy podaří vyčerpat téma, nikoliv posluchače!

MARTIN ŠTĚPÁNEK

komentátor Deníků Bohemia

JAKÝ BYL?

O každém roce, ve kterém nedojde k válce, která poznamená zemi oběťmi a drastickými opatřeními, vyplývajícími z krize, kterou konflikt provází, lze říci, že byl rokem úspěšným. Zaskočila nás letní vedra a sucho. Zemědělci se museli začít zamýšlet nad vývojem, který nás čeká a pro který jsme se rozhodli, někdo přeci pomůže. Vládní koalice uspěla integraci republiky do objetí Evropské unie. Teprve občané budou muset posoudit, zda je tato cesta správná a zda je evropské sucho stejně suché ve Francii, v Polsku, v Anglii nebo v Německu. Vládní koalice prosadila reformu veřejných výdajů, připravila pro podnikatele jednodušší daň z přidané hodnoty, pokouší se o zvýšení minimální mzdy a reformu sociálních projektů, aby dokázala, že se v budoucnosti nebude vyplácet podnikat, investovat, zdravě riskovat a tím pádem pracovat pro blaho země. Asi nejdůležitější v bilanci uplynulého roku bude skutečnost, že občané přestávají mít vládu rádi. Drobní podnikatelé, střední buržoazie, která by měla být stabilizujícím prvkem ekonomického rozvoje a stability, opouští pracně vybojované pozice, ruší pracovní místa a raději se vrací k principům, vyzkoušeným v dobách totality. Čím méně budeš podnikat, tím méně chyb uděláš. Občané jsou pak častováni různými policejními akcemi, které se na jedné straně rapidně blíží šikaně a na straně druhé policii v jakékoli podobě podezírají z umělé zaměstnanosti takticky nevyspělých a z úplatků po-

Ten uplynulý rok zase nebyl tak špatný. Občan si byl schopen udělat představu o možnostech jak ze současného strádání vybědnout.

dezřelých policistů. Převeďme si tuto situaci do rozměru selhání akce „Čistě ruce“ nebo na dodržování dopravních předpisů. Nula opět od nuly posla.

Náš systém zatím totálně selhává v oblastech školství, mohli jsme se

Budova Evropské komise

o tom přesvědčit při posledních protestních akcích vysokoškolských odborářů, pedagogů i studentů. Náš systém selhává ve zdravotnictví a zdravotním pojišťovníctví. V této otázce již nelze použít oblíbeného výrazu „pat“, na místě by byl vhodnější pojem „kolaps“. Výsledkem nerozhodnosti a nekoncepčnosti je i reforma našich ozbrojených složek. V dobré paměti bychom měli mít karikaturu odstoupení ministra obrany Tvrdíka a rušení vojenských lokací v posádkových městech, která budou mít v budoucnosti neblahé důsledky na ekonomický potenciál tamního civilního obyvatelstva. Vládní i odborná licitace o nákupu nových stíhaček pro AČR se stala natolik neprůhlednou, že to až někdy bere dech. Především z ohledu, že americké zájmy v leteckém přezbrojení naší armády nabýly formu diktátu, který by mohl přerůst ze strany USA v hospodářské a politické sankce.

Zřejmě nejdůležitějším politickým procesem uplynulého roku je pokračování našeho začlenění do EU. Jen pokus vytvořit evropskou ústavu vzbudil chmury i na tváři premiéra Vladimíra Špidly a jeho ministra zahraničí Cyrila Svobody. Vkloubit se do evropského domu jest věcí pozitivní, jenomže česká evropská nevěsta je chu-

dá, rovněž chudnou evropští ženiši, kteří by rádi, aby přistupující evropské země buď přinesly věno, a nebo hrály roli levné evropské děvečky, která bude poslouchat a odvede ekonomickou práci ve formě otevřeného trhu,

Zřejmě nejdůležitějším politickým procesem uplynulého roku je pokračování našeho začlenění do EU.

který své prostředky získá na „meloušku“, o kterém jsme se domnívali, že z našich ekonomických podmínek vymizel a že finance, jím získané, skončí v evropské a nikoliv naší kase.

Ten uplynulý rok zase nebyl tak špatný. Občan si byl schopen udělat představu o možnostech jak ze současného strádání vybědnout. Variant kupř. opoziční ODS, bylo vysloveno několik. Válka nás nepostihla, před Vánoci nakupujeme jako zběsilí. Asi na to máme. Jenomže bych rád znovu upozornil, že život na dluh, který narůstá do závažnějších rozměrů, bude muset někdo a někdy zaplatit. Jestli nás na to dnes někdo upozorňuje, měli bychom brát jeho slova vážně. Chudnoucí Evropská unie by se v budoucnosti mohla stát nepříjemným věřitelem.

PODNIKATELÉ JAKO NENAHRADITELNÝ ZÁKLAD

KAREL JANYŠKA

oblastní manažer ODS

Lidská mysl je vrcholnou adaptací živé hmoty na prostředí a na budoucí neznámé. Je interakčním uzlem, fungujícím jako prvek neustále se rozšiřujícího spontánního řádu lidské interakce a jeho všemožných podřadů. Proto lidé, bytostně spojení se soukromým nebo alespoň odděleným vlastnictvím a svobodně s ním nakládající, jsou spontánními producenty řádu tržního. Právě tento výrok je jedním z dominantních klíčů k pochopení světa bez pověr a mýtů a geniální zkratkou symbolizuje to, co musí mít na paměti každý, kdo relevantně uvažuje o jeho fungování.

Tržní řád, coby spontánní efektivní systém, vyvinutý evolučním tlakem lidských motivů a způsobující materiální a v důsledku toho i morální rozvoj lidstva, je zvláštním produkčním mechanismem, jehož složitost je přístupná jen intuitivně. Teorie tržního řádu je popsána ekonomickými teoretiky jako velká hra o zvláštní pozice a proto vítězi v této hře mohou být jen někteří. Každému je přitom jasné, že to mohou být jen lidé, jejichž povahové vlastnosti, příslušný přehled, ale také štěstí, jsou natolik adekvátní, že v této hře, zvané podnikání, mají úspěch. Proto také

statistiky uvádějí, že skuteční podnikatelé tvoří jen zhruba jedno procento dospělé populace.

Co je tedy nejpodstatnější a nenahraditelnou funkcí úspěšných podnikatelů v tržním řádu? Je to kromě schopnosti soustřeďovat zdroje, ještě důležitější schopnost zdroje efektivně umísťovat.

Dlouhodobý motiv k co možná nejefektivnějšímu nakládání se zdroji nikdo jiný než zodpovědný vlastník nemá a mít ani nemůže.

Tato role je, dokonce bez ohledu na morální podnikatelů, nenahraditelná ničím a nikým. Prostě proto, že dlouhodobý motiv k co možná nejefektivnějšímu nakládání se zdroji nikdo jiný než zodpovědný vlastník nemá a mít ani nemůže. Ve skutečnosti totiž, ať už nafoukaní intelektuališti moralisté říkají cokoli, jde, a z podstaty života i musí jít, každému z nás v prvé řadě o přežití, tudíž v civilizovaném světě o zákonné získání zdrojů k přežití. To znamená přinejmenším zaměstnanckého platu. Motivem toho, kdo žije z platu, však není starost o efektivitu podniku, nýbrž je to jasné starost o výši příjmu.

Co nejefektivnější umísťování zdrojů je tedy jedinou cestou k pokračování v co možná nejúspěšnější podnikatelské činnosti v budoucnu a tedy k zajištění co nejlepších vyhlídek na úspěch v další dobrodružné kapitole života podnikatele a jeho soukromé firmy. Což znamená další, co možná nejvyšší vyhlídky k poskytnutí zdrojů k obživě jeho zaměstnancům.

Úspěšní podnikatelé jsou tedy poskytovateli zdrojů k obživě své, svých rodin, svých zaměstnanců, zaměstnanců státu a sociálně potřebných, nezastupitelným a skutečným základem moderní existence lidstva. Vděčíme jim za přežití a proto si zaslouží zvláštní ohledy i naší úcty. Zaslouží si však od nás zejména relevantní posuzování jejich činnosti a nezastupitelné funkce. Jejich činnost se proto musí stát centrem práce zákonodárců ODS, neboť centrem moderního světa, jehož politickým reprezentantem by měla ODS být, jsou právě tyto odvádní lidé. Je nutné neosobně podporovat všechny, kdož se zákonným podnikáním mají co společného. To je skutečná systémová politická práce. A ta také musí být středobodem činnosti moderní ODS.

SKANDÁLNÍ OBJEV! V ČR BYL OBJEVEN PARAZIT-ZABIJÁK?!

Strategie parazita, který saje svého hostitele bez ohledu na jeho přežití, je v přírodě vzácností. Organismus, který zabije jiný organismus totiž zpravidla nepříjde do styku s „hostitelem“, ale s obětí. Právě to je fascinující. V České republice byl objeven zmutovaný organizmus parazitálního typu, který napadl několik milionů lidí, aniž by tušili, co je čeká.

Jak vědci zjistili, tak se velmi mnoho lidí v ČR v roce 2002 nakazilo z pylu dosud neznámého druhu květiny. Podle některých vědců šlo o zmutovanou růži psí (Rosa canina agg.). Růže podle některých názorů údajně zmutovala radioaktivním zářením při převozu mezi šlechtitelskými stanicemi Ruska a USA. Došlo k tomu

pravděpodobně kontaktem růže s dnes již poměrně vzácnou hvězdící rudou (organismus žijící na dně Baltského moře a u ústí řeky Volhy), která je za určitých okolností silně radioaktivní.

Postižení lidé se původně domnívali, že výsadbou růže obecně vylepší své zahrádky. Dovozece pěstitele, firmy Zevan roza o. o. o. (общество с ограниченной ответственностью), Vladimír Vydra spol. s r. o. dokonce uváděl, že růže pomůže zlepšit trávení, ozdraví duševní i tělesnou stránku zákazníků a v zimě nepomrzá. Jak se ukázalo, tak i poslední z uvedených vlastností růže však byla lživá. Ukázalo se nejprve, že tyto růže přes zimu značně pomrzají. Navíc však byli zcela překvapení

lidé záhy nato nakaženi zvláštní nemocí. Nemoc se téměř okamžitě rozšířila po celém území ČR. Průběh nemoci je u každého jedince jiný, avšak na závěr má nemoc podobné symptomy. Začíná stavem omámení a blaženosti. Velmi brzo následuje zvracení, bolesti hlavy, deprese a halucinace. V pokročilé fázi nemoci se objevují záchvaty zuřivosti kombinované s apatií a nečinností. Bohužel nemoc ve všech případech končí sociální sítí.

Zajímavé je, že nemoc jako katalyzátor používá turisty z US a téměř se neobejde bez existence skupinky věřících lidí. Neméně zajímavý je fakt, že nemocí velmi dobře odolávají všechny druhy ptactva.

LUDĚK TESAŘ

ekonom

JAROSLAV ŠKEŘÍK
podnikatel

ZAVEDEME PAUŠÁLNÍ MINIMÁLNÍ TREST, ANEB OMYLY ŠPIDLOVY VLÁDY

Podle stejné logiky, kterou vláda obhajuje zavedení paušální minimální daně pro živnostníky, navrhuji zavést paušální minimální tresty pro všechny občany.

Policie nebude muset obtížně hledat skutečné viníky trestných činů. Je to složité, namáhavé a drahé. Policisté se hodně naběhají a soudci i obhájci se velmi namluví a popíší stohy papíru, než se najde a usvědčí skutečný viník. Velké zjednodušení práce policie i soudů přinese zavedení paušálního minimálního trestu. Vinu ponosou jednoduše všichni, i když jenom trochu. Proto navrhuji, aby si každý člověk odseděl jeden měsíc žaláře nepodmíněně. Tím si odpývá přibližně polovinu průměrného trestu.

Že to vypadá jako naprostý blábol a absurdní nesmysl? Ale kdež! Podobný nesmysl vláda připravuje pro parlament v rámci tzv. vládní reformy a tento rovněž „blábol“ má velkou šanci na úspěch. Podle stejné logiky vláda chce zavést paušální minimální daň pro každého živnostníka bez ohledu na to, zda podniká poctivě, či nikoliv a dokonce i bez ohledu na to, zda je pro společnost prospěšný, či nikoliv. Proč by se státní úředníci, kterých je všude plno, měli namáhat s hledáním skutečně nepoctivě podnikajících živnostníků? Proč by takové živnostníky měli dle platných zákonů postihovat? To je moc pracné a zdlouhavé. Mnohem snadnější je nařídit všem platit paušální daň. Poctivý, nepoctivý, prospěšný nebo ne, je to jedno. Platit budou všichni.

OMYLY ŠPIDLOVY VLÁDY

Zavedení paušální minimální daně je další z řady fatálních omylů současné koaliční vlády, která vychází z předpokladů, že živnostníci ve srovnání se zaměstnanci odvádějí do státní poklady údajně méně peněz na daních. Není to však pravda, jelikož navrhovatelé zákona ignorují, že:

1. Zaměstnanec platí pouze jedinou daň a to přibližně polovinu daně ze mzdy, zatímco živnostník mnohdy platí daní více. Totiž platí daně i sociální a zdravotní odvody za své zaměstnance, je-li plátcem DPH, platí daň z přidané hodnoty za služby, výrobky a zboží a konečně platí i silniční daň. Tyto daně mohou být mnohem vyšší než daně z příjmů obyvatelstva.

2. Zaměstnanec nemá žádné výdaje spojené s předmětem podnikání zaměstnavatele, zatímco živnostník nese veškeré náklady na podnikání sám.

3. Zaměstnanec má právo pracovat i na částečný úvazek a zároveň má právo na nezdanitelnou část příjmu. Jestliže jeho příjem nedosahuje nezdanitelné hranice, pak neodvádí žádnou daň, resp. odvádí daň sníženou o nezdanitelnou část příjmu. Živnostníkům budou tato práva odepřena.

Vláda ve svém zdůvodnění uvádí, že odvody daní z příjmu OSVČ jsou výrazně nižší než daně z příjmů zaměstnanců. Vláda do tohoto výpočtu však nezahrnuje všechny daně, které živnostníci odvádějí. Jestliže má živnostník alespoň jednoho zaměstnance, pak odvádí státu minimálně stejnou daň, jako on, i kdyby za sebe žádnou jinou daň neplatil. Vláda tedy nezhlednula, že OSVČ mají také zaměstnance a odvádějí vícero druhů daní (daň ze mzdy zaměstnanců, DPH, silniční daň). Pro zdůvodnění svého záměru vláda tak vychází z nesmyslných dat a předpokladů.

Vláda ve svém návrhu předpokládá, že okamžitý zisk je jediným kritériem pro hodnocení úspěšnosti podnikatele a jeho společenskou prospěšnost. Není to pravda. Živnostník, který investuje a rozšiřuje firmu, má právo na uplatnění odpisů jako každá jiná firma (právnícká osoba), jelikož investice se provádějí z již zdaněných peněz! Toto právo vláda hodlá živnostníkům upřít a jejich investice bude zdaňovat dvakrát. Živnostník, který investuje a rozšiřuje firmu, může být pro společnost mnohem prospěšnější než zaměstnanec, a to přesto, že ve sledovaném roce vytvořil zisk rovnající se alespoň dvanáctinásobku průměrné mzdy.

ARGUMENTY PROTI ZAVEDENÍ PAUŠÁLNÍ DANĚ

1. Vláda se snaží porovnávat neporovnatelné, když srovnává činnost zaměstnanců a OSVČ. Pro tato srovnání používá zjednodušená kritéria a vytváří nesmyslné teorie o prospěšnosti jednotlivých skupin obyvatel pro státní kasu na základě zavádějících dat a informací. Vláda tím staví zaměstnance proti živnostníkům a ve stylu komunistických ideologií tak podněcuje zášť a nepřátelství mezi různými skupinami pracujících lidí. Je to stejné, jako by někdo porovnával letadlo s autem a tvrdil, že letadlo je špatný dopravní prostředek, protože nejedí méně kilometrů než auto. Pominout skutečnost, že letadlo jezdí na kolech jenom při

startu a přistání je stejné, jako ignorovat skutečnost, že živnostníci platí další daně, které bývají mnohem větší než daň z příjmu osob.

2. Vláda hodlá upřít osobám samostatně výdělečně činným právo pracovat jenom na část úvazku nebo část roku a hodlá je za to finančně postihovat. Tím vytváří nerovnoprávné vztahy mezi skupinami obyvatel, což považuji za porušení lidských práv a svobod.

3. Vláda hodlá upřít osobám samostatně výdělečně činným nárok na nezdanitelný příjem, neboť je donutí platit daně i když nedosáhnou příjmu vyššího. Vláda tak vyděluje živnostníky z ostatní společnosti, neboť toto právo má doposud každý občan bez rozdílu.

4. Vláda hodlá upřít osobám samostatně výdělečně činným nárok na odpisy a nutné výdaje neboť je bude zdaňovat, i když rozdíl příjmů a daňově uznatelných výdajů nedosáhne dvanáctinásobku poloviny průměrné mzdy vypočítané ze sto procentního úvazku zaměstnaných osob. Tím způsobem vznikne nerovnoprávný vztah mezi různými způsoby podnikání, neboť právnických osob se podobná opatření týkat nebudou.

5. Vznikne mnoho nespravedlností, neboť paušalizování a průměrování je vždy velmi nespravedlivé. Mohl bych vyjmenovat desítky případů, které poškodí mnoho podnikatelů. Pro příklad uvedu jeden. Představte si, že si založíte živnost pro nějakou poradenskou nebo řemeslnou činnost. Protož jste schopný podnikatel, tak ve výběrovém řízení vyhrajete nějakou státní zakázku. Poctivě odvedete práci a státní instituci, např. nemocnici, pošlete fakturu za práci. Státní instituce bývají málo solventní a opoždějí se v platbách, takže vám fakturu uhradí až v následujícím roce. Podle platného účetního zákona pro jednoduché účetnictví vzniká daňový příjem až v okamžiku, kdy obdržíte peníze za práci, takže ve sledovaném roce nemáte žádný zisk. Podle vládních úředníků je to ovšem známka buď vaší neschopnosti nebo nepoctivosti a tak od vás stát vybere minimální daň. V následujícím roce konečně obdržíte peníze za fakturu a tak vám vznikne zisk. Ze zisku pochopitelně opět odvedete daň, takže váš příjem bude zdaněn dvakrát a může se stát, že na daních odvedete více peněz než vyděláte.

(redakčně zkráceno)

PETR SOKOL

politolog, šéfredaktor
CEVRO

OMEZENÁ DEMOKRACIE: 1945–1948

TŘI POVÁLEČNÉ ROKY JSOU V PRVNÍ ŘADĚ VNÍMÁNY JAKO OBDOBÍ PO PORÁŽCE NACISTICKÉHO REŽIMU A PO OSVOBOZENÍ ČESKOSLOVENSKA. PŘEVAŽUJE TAKÉ MÍNĚNÍ, ŽE TOTO OBDOBÍ BYLO DOBOU DEMOKRACIE. TAKOVÉ TVRZENÍ VŠAK PLNĚ NEODPOVÍDÁ TEHDEJŠÍ REALITĚ.

Poválečné politické uspořádání, které se často označuje jako třetí československá republika, vzniklo v londýnském a moskevském exilu. Benešovský a komunistický exil se shodly na vytvoření systému Národní fronty. Tato koalice měla sdružovat povolené politické strany. Komunisté se již od jara 1944 netajili, že v Národní frontě by vedoucí úlohu měly hrát socialistické strany. Jeden exilový komunistický časopis tehdy napsal: „Stoupenci pravice a středu nemohou mít místo v Národní frontě.“ Výjimku z tohoto pravidla si v Londýně dokázal vyjednat jedině předseda středových lidovců Šrámek.

V Londýně sice existovala exilová, agrární Republikánská strana. Socialistické strany se jí pokusily nejprve z poválečného uspořádání vyšachovat iniciativou k založení nové „obrozené“ zemědělské strany. Když se to nepodařilo, rozvinuli socialisté proti agrárikům kampaň, ve které je zcela účelově obviňovali z předválečného fašismu a válečné kolaborace. Tuto kampaň podpořili i lidovci, kteří místo, aby hledali spojence proti socialistické převaze, věřili, že „zdedí“ agrární voliče. Podobný osud jako agrárikům chystali socialisté s podporou lidovců také dalším nesocialistickým stranám: národním demokratům a živnostníkům

NÁVRAT PŘES MOSKVV

Třetí republika stála na dohodě Beneše s Gottwaldem v Moskvě v prosinci 1943. Tam bylo dohodnuto, že vláda se vrátí do osvobozované země nikoli z Londýna, ale z Moskvy. Tomu mělo odpovídat i její složení, které poprvé v našich dějinách přiznávalo vládní křesla komunistům. Povoleno bylo jen šest stran, které zasedly v košické vládě. V Čechách, na Moravě a ve Slezsku mohli legálně půso-

E. Beneš – tvůrce 3. republiky

bit jen komunisté, sociální demokraté, národní socialisté a lidovci, na Slovensku slovenští komunisté a Demokratická strana, sdružující nesocialistické reprezentanty Slovenského národního povstání, později doplněné katolickými politiky.

Program vlády byl také ryze levicový. Obsahoval mimo jiné požadavek státní kontroly hospodářství a zahraničně-politickou orientaci na komunistický Sovětský svaz. Komunisté obsadili ve vládě všechna požadovaná klíčová ministerstva. Zvlášť bolestivým faktem bylo komunistické obsazení ministerstva vnitra a prostřednictvím „nestranika“ Ludvíka Svobody i ministerstva obrany.

OSUD PRAVICOVÝCH POLITIKŮ

Pravicové strany byly zakázány, ale jejich členové pochopitelně nezmizeli. Jakýkoli pokus oživit cokoliv z činnosti zakázaných stran byl policejně potlačen. Za příklad může sloužit zásah proti obnovené sportovní agrární organizaci Selská jízda v Nechanicích, kde policie zasáhla proti konání její sportovní akce.

Někteří politici zakázaných stran proto hledali nový politický domov v některé

ze stran Národní fronty. Volba z jejich palety ale byla pochopitelně velmi obtížná. Část z nich proto zvolila vstup do jediné nesocialistické strany – k lidovcům. Do ČSL tak přišla skupina agráriků, živnostníků a výrazně i národních demokratů. Jmenujme například národního demokrata Viléma Schaferra, který se stal místopředsedou české zemské organizace lidovců, nebo bývalé agráriky Jiřího Klášterského či Štěpána Bendu. Za připomenutí jistě stojí i to, že lidovecké ústředí rozpustilo několik organizací strany, ve kterých se bývalým agrárikům podařilo získat kontrolu.

Jiným politikům zakázaných stran ale vadil příliš konfesní charakter lidovců a dali proto přednost vstupu k národním socialistům. Ti měli ze socialistických stran nejbližší ke středu a velmi brzo se z nich stal ve třetí republice hlavní oponent komunistů v českých zemích. Do národně socialistické strany vstoupila zejména silná skupina bývalých agráriků v čele s L. Feierabendem.

V žádné z „nových“ stran ale pravicové politici nezískali rozhodující vliv ani výrazněji neovlivnili směřování těchto stran Národní fronty. Jediným reprezentantem pravicového proudu v tehdejší Československu tak zůstala slovenská Demokratická strana, která drtivě zvítězila v parlamentních volbách ve slovenské části společného státu. Tento její úspěch plně kontrastoval s komunistickým vítězstvím v českých zemích. Není tak divu, že komunisté již v roce 1947 vykonstruovali proti slovenským demokratům spiknutí. Typickým se ukázalo také to, že české nekomunistické strany slovenské demokracie proti komunistům nepodpořili. Cesta k únorovému puči komunistů byla volná.

Třetí republika nebyla v žádném případě demokracií v plném slova smyslu. Vždyť bylo pošlapáno jedno ze základních lidských práv – právo na svobodné sdružování. Volby v roce 1946 nemohly být svobodné, když existoval jen omezený výběr, a to ještě jen nalevo od středu. Vliv komunistů na formování tohoto období byl tak velmi výrazný a povolené strany nechtěly nebo nemohly těmto antidemokratickým tendencím bránit. ■

MAREK NEMETH

místopředseda MK, student
práv a politologie

ŠVÝCARSKÁ ZMĚNA

POLITIKA VE ŠVÝCARSKU SE V MNOHÉM ODLIŠUJE OD TOHO, JAK POLITICKÝ PROCES FUNGUJE V JINÝCH EVROPSKÝCH ZEMÍCH. TOTÉŽ PLATÍ I O POLITICKÝCH STRANÁCH, A TO I O STRANÁCH PRAVICOVÝCH.

Jen málokde ve světě najdeme strany, které jsou ve vládě nepřetržitě celých sto let. Stejně nenajdeme zemi, kde se složení vládní koalice nezměnilo od roku 1959.

Tedy totiž vznikla tzv. kouzelná formule: systém sestavování švýcarské vlády – Spolkové rady – podle proporčního systému. Třem největším stranám připadla v sedmičlenné vládě dvě křesla. Poslední vládní křeslo pak náleželo nejmenší vládní formaci. Proporční rozdělení podle stran nebylo ale vším, co tzv. kouzelná formule regulovala. Pamatovala totiž také na to, aby ve vládě byl vyvážený počet Švýcarů mluvících německy, francouzsky a italsky a aby vždy byly zastoupeny největší kantony (federální součástí Švýcarska). Tento systém dlouho fungoval a zajišťoval fungování demokracie v tak jazykově a nábožensky rozdělené zemi jako je právě alpská republika.

VELKÁ KOALICE

Ve Švýcarsku pochopitelně existuje celá řada politických stran a i v parlamentu jich je tradičně zastoupeno více než deset. Tón však udává právě zmíněná čtveřice, která se podílí na vládě díky tzv. kouzelné formulí. Kdo do ní patří? Levici zastupuje ve vládě Švýcarská socialistická strana (SPS), která je klasičkou západoevropskou sociální demokracií. Střed ve vládě zastupují křesťanští demokraté, kteří vystupují pod jménem Křesťanskodemokratická lidová strana (CVP). Křesťanští demokraté mají v některých otázkách blíže k socialistům, v jiných k občanským stranám, a tomu odpovídá i existence dvou stranických křídel. CVP zastupuje zejména katolické Švýcary. Napravo od středu ve švýcarské stranické politice stojí Svobodná demokratická strana Švýcarska (FDP). Tato strana je označována ve Švýcarsku jako strana hospodářství, strana podnikatelů. Její ideologie se opírá o liberálně-konzervativní zásady. Do 80. let 20. století byla právě FDP, která je ve vládě zastoupena nepřetržitě od roku 1848, nejsilnější politickou silou v zemi. Pro FDP i CVP platí, že v posledních letech oslabily své prokapitalistické a silně protřzní, resp. katolicky

Christoph Blocher

konzervativní programové zásady a vsadily více na středovou politiku.

To přineslo raketový vzestup čtvrtého „člena“ kouzelné formace – Švýcarské lidové strany (SVP). Její jednoduché „ónálepkování“ není vůbec jednoduché. Jedni jí označují za konzervativní, jiní za národně-liberální a další za pravicově populistickou. Pravdou je, že platí od každého trochu. Švýcarští lidovci vznikli odštěpením od Svobodné demokratické strany jako strana zemědělců a řemeslníků. V aktuálních otázkách je strana tvrdě proti vstupu země do EU a dokonce se vyslovuje za zachování tradiční neúčasti země v OSN. Jejich politickým domovem byla po dlouhou dobu německy mluvící, venkovská část Švýcarska. Lidovci tak byli dlouho po svém vzniku nejmenší stranou vládní čtveřice a náležel jim tak jediný vládní post.

BLOCHER PŘICHÁZÍ

To vše se začalo měnit s nástupem Christopa Blochera do čela strany. Tento výborný řečník, syn faráře a jeden z nejbohatších švýcarských obchodníků lidovou stranu výrazně obměnil. Jeho stranické, tzv. curyšské křídlo přišlo s politikou,

kteřá byla do té doby v klidném a ospalém klimatu velké koalice nepředstavitelná. Blocher začal zdůrazňovat nutnost omezit příliv imigrantů a radikálně snížit daně. Ještě zdůraznil odmítání evropské integrace, kterou podle jeho názoru Švýcarsko nepotřebuje, a to ani v případě právě projednávané možnosti Švýcarska připojit se k Schengenu. Téma, které Blocherovi a jeho lidovcům dodalo hlavní kapitál k politickému vzestupu, ale leží jinde. Je jím kritika zkostratělé vládní koalice, kdy voliči nerozhodují o sestavení vlády a dokonce ani o poměru vládní stran v ní. To dokázali už volby 1999, kdy lidovci poskočili z 15 procent na 23,3 procenta. Získali tak nejvíce hlasů z kandidujících stran. Volební systém je sice v počtu mandátů odsunul až za socialisty, ale ani druhé místo nevedlo k tomu, aby získali druhé ministerské křeslo. To jen posílilo kritiku lidovců vůči způsobu sestavování švýcarské vlády.

V letošních volbách lidovci zopakovali osvědčená témata a ani halasná kritika levice je nezastavila na cestě k volebnímu triumfu. SVP posílila o jedenáct mandátů a stala se nejsilnější silou švýcarského parlamentu. Blocher oznámil svou kandidaturu do vlády a požadavek na druhé křeslo ve vládě pro jeho stranu. Levice tento požadavek bez pádných argumentů odmítla a zejména socialisté s podporou zelených a křesťanských demokratů, kteří byli jako až čtvrtá vládní strana nejvíce Blocherovým požadavkem ohroženi, trvali na dosavadní podobě kouzelné formule. Došlo k bojovému hlasování, ve kterém pravý blok SVP, většina FDP a menších pravicových stran skutečně druhý ministerský post pro SVP vybojoval. Socialisté a křesťanští demokraté hrozí odchodem do opozice. To by změnu švýcarské politiky, kterou nastartoval CH. Blocher, dokonalo. Na výsledek ale musíme ještě počkat. ■

KŘÍŽOVKA

V tajence tentokrát objevíte výrok amerického prezidenta Abrahama Lincolna.

		VYDAVATEL	KAMSI		POLO-OSTROV BRITÁNIE	STANICE TECHNICKE KONTROLY (ZKRATKA)	ZÁKLADNÍ VZOREK MÉRIDLA	MOŘSKÝ ŽIVOČICH		4. DÍL TAJENKY	STEPNÍ PTÁK MENŠÍ NEŽ PŮSTROS
	NÁZEV ZNAČKY DUSÍKU			OBEC OKR. BEROUN					CHEM. ZN. CERIA		
	3. DÍL TAJENKY			TEXTILNÍ ROSTLINA					ŘEKA RUSKA		
	PŘEZDÍVKA GENERÁLA EISEN-HOWERA				SEVERO-AMERICKÝ SOB						
	CISTERNA					POLE U LESA (NÁREČNĚ)					NĚMECKÁ KARETNÍ HRA
	LÉK (ZAST.)					SPZ RAKOVNÍKA					
	MOŘSKÝ KORÝS	POVRCH. DŮL			DRŤ				HLAS HADA		
		1. DÍL TAJENKY			MOUČKA Z ODDĚNKŮ KURKUMY				NEOSTRÁ		
VOUS POD NOSEM				JEDNO-MOCNÝ RADIKÁL				ZÁŠKUB V OBLIČEJI			
				CIZÍ ZKR. ČÍSLA				VÁNOČNÍ RYBA			
HRDINA				NÁSTROJE NA KRÁJENÍ PRKENNÝ STŘOP (NÁREČNĚ)			SÍDLO NAMIBIE				
							PLIVNÍK				
A PODOBNĚ (ZKRATKA)			CHOD KONĚ				ZAZPÍVAT				
			ÚČETNICKÝ VÝRAZ				VAMPÝR				
BAJONET					VRÁTEK						ÚDAJE
					ŠEDIVÁ						
	ZANIKLÁ ŠACHOVÁ FIGURA				POLO-KÓMATOŽNÍ STAV				STARŠÍ NÁZEV PRO GEN		
	MLÁDĚ SLEPICE				DECIMÁLKY				HLAS		
PILOTA				PROVINILEC				ZDALI			
				OPĚT				KARTA (ZAST.)			
JIŽ			KONEC					OZDOBA ROSTLINY			
			DRUH MALÉHO PLAVIDLA					DOMÁCKY JOSEF			
TOK PAKISTÁNU							ANGLICKÝ "PAVLA"				
							STAROŘEC. KRÁSKA				
ESSÁLKY					DRUH DÝMKY						MISTR MEČE
					BOREC						
	SPZ LITOMĚŘIC				UCHAZEČ				ZKR. TUZEX. KORUNY		
	PLANETA				SÍDLO JAPONSKA				ZN. BENZÍN. PUMP		
RUSKÝ "SVĚT"			ŽENSKÉ JMÉNO					JUDSKÝ KRÁL			
			PRUDKÝ HOD					SMYČKA			
INICIÁLY SKLAD. DVORÁKA			PŘÍTOK VLTAVY					KAZIT (EXPRES.)			
			POZDĚJI					NĚMECKÝ "V. DO"			
OPAKOVAT (HUD.)						NA ŽÁDNÉ MÍSTO					POMŮCKY: ASA IKE KUMA MAO OA SÁTA SOPOR
SVINOUT						LEGUÁ-NOVITÝ JEŠTĚR					

LISTOPAD

SPOLEČNÁ DEKLARACE ODS A PiS

■ ODS a polská strana Právo a spravedlnost (PiS) podepsaly 19. listopadu ve Varšavě společnou deklaraci, která se týká vztahů s Německem. ODS a PiS sdílí názor, že respekt k historické pravdě je základní hodnotou, na níž byl postaven mírový vývoj v Evropě. Z toho důvodu považují za důležité oponovat pokusům přítomným v německé politice o relativizaci odpovědnosti za vyvolání 2. světové války, zločinů během ní spáchaných a útlatu národů.

Zvláštní kritiku zasluhuje podle ODS a PiS kampaň za založení „Centra proti vyhánění“, které má za cíl vybudovat falešný obraz 2. světové války a připisovat odpovědnost za válečná utrpení těm národům, které ve skutečnosti bojovaly za ochranu evropské civilizace.

Prosazování tzv. doktríny „vyhánění“ ze strany německých politiků považují obě strany za akt nekorektnosti vůči Polsku a České republice i vůči výsledkům 2. světové války obecně. Nemohou přistoupit na to, aby nesporné drama tisíců německých rodin bylo popisováno mimo neoddelitelný historický kontext – tedy, že to bylo Německo, které vyvolalo 2. světovou válku, připravilo národy naší části Evropy o samostatnost a dopustilo se zločinů. Důsledky nacistické politiky vyústily v mezinárodní charakter poválečných rozhodnutí, týkajících se jak nového vymezení hranic, tak přesídlování obyvatelstva.

XIV. KONGRES ODS

■ Kongres ODS, a to v pořadí již XIV., se uskutečnil 22. a 23. listopadu v Luhačovicích na Zlínsku. Nejednalo se o kongres volební. Zvoleni byli pouze čtyři členové výkonné rady – tři zástupci středoevropské ODS a nástupce jednoho ze zástupců Olomouckého kraje, který odstoupil. Zvoleni byli Jaroslav Mítlener, Milan Cabrnach, Hynek Fajmon a Ivan Langer.

Kongres se kromě toho zabýval projednáním výročních zpráv vedoucích orgánů celostátní ODS a dílčími změnami stanov. Největší část jednání zabrala politická diskuse, ve které vystoupily desítky

delegátů. Z vystoupení hostů stojí určitě za zmínku projev předsedkyně Konfederace politických vězňů Naděždy Kavalírové nebo velmi vstřícný projev nově zvoleného předsedy KDU-ČSL Miroslava Kalouska. Ze zahraničních hostů Kongres písemně pozdravil nový předseda britské Konzervativní strany Michael Howard, prostřednictvím telemostu pak předseda frakce EPP-ED v Evropském parlamentu Hans-Gert Poettering. Přímě delegáty oslovili zástupci polské strany Právo a spravedlnost, španělské Lidové strany a portugalské Lidové strany.

USNESENÍ KONGRESU

■ Delegáti XIV. Kongresu ODS schválili velmi rozsáhlé politické usnesení. V něm mimo jiné zopakovali kritiku vlády, se kterou vyjádřili svou hlubokou nespokojenost a považují ji za antievropskou, klientelistickou a prokorupční.

Kritiku si vysloužil zejména stav zdravotnictví, zhoršování podmínek pro malé a střední podnikání, nezvládnutí reformy veřejné správy a nárůst byrokracie, plýtvání v resortech financí a sociálních věcí či rozklad v ministerstvu vnitra. Vláda Vladimíra Špidly podle usnesení Kongresu škodí ČR a proto je prvořadým úkolem ODS dosáhnout ústavními prostředky v nejkratším možném termínu jejího pádu.

Kongres ODS konstatoval, že návrh Evropské ústavy předložený Konventem výrazně zhoršuje postavení České republiky a dalších předešlých středních a menších států v EU. Vyzval vládu ČR, aby na probíhající mezivládní konferenci EU důrazně prosazovala české národní zájmy. ODS si nepřeje oslabení postavení České republiky v EU a stávající parametry tohoto postavením, definované Smlouvou z Nice, jsou pro ODS nepřekročitelné.

Kongres rovněž uložil vedení strany připravit volby do Evropského parlamentu a Senátu. Vyzval hejtmany, radní a zástupce ODS k usilovné práci na obhajobě pozic ODS na krajské úrovni. Politika krajských reprezentací ODS musí podle Kongresu v roce 2004 směřovat k hlavnímu cíli, kterým je volební vítězství v krajských volbách.

V oblasti komunální politiky Kongres podpořil pokračování boje s „komunálním socialismem“ i politiku „nulové tolerance“ kriminality, úspěšně prosazované řadou primátorů a starostů ODS.

Kongres potvrdil, že reforma ústavního systému, spočívající v jeho zjednodušení a reforma volebních systémů, spočívající v širším uplatnění prvků většinové volby, zůstává dlouhodobým strategickým záměrem ODS.

Kongres ODS ve světle rostoucího vlivu KSČM vyzval Výkonnou radu ODS k ostřejšímu postupu proti těm místním sdružením ODS, která toto usnesení libereckého kongresu ODS ve své činnosti nedodržují. Kongres ocenil Kalouskovu nabídku spolupráce mezi ODS a KDU-ČSL na všech úrovních českého politického systému.

Kongres ODS konstatoval, že ODS je otevřena myšlence individuálního vstupu politiků US-DEU, ODA a dalších menších pravicových subjektů do ODS, pokud o to tyto projeví zájem a ztotožní se s programem ODS. Zároveň uložil Výkonné radě ODS prohloubit spolupráci s Mladými konzervativci.

KONGRES MLADÝCH KONZERVATIVCŮ

■ Ke svému čtrnáctému Kongresu se v listopadu sešli také Mladí konzervativci. Téměř tři stovky delegátů rozhodovali 28. a 29. listopadu v pražském Národním domě na Smíchově o novém vedení této mládežnické organizace o jejím dalším směřování. Delegáti jednoznačně potvrdili výhradnou orientaci na ODS a vyjádřili vůli spolupráci s ODS upravit vzájemnou smlouvou.

Do čela největší pravicové organizace mladých lidí byl znovu zvolen Petr Sokol. Místopředsedy se stali Michal Šabatka z Chomutova, Marek Nemeth ze Středních Čech, Vladimír Hirt z Plzně, Věra Novotná z Olomouce, Robert Kotzian z Brna a Tomáš Jirsa z Prahy.

Kongresu se zúčastnila celá řada významných představitelů ODS v čele s předsedou Mirkem Topolánkem, místopředsedy PS M. Němcovou a I. Langelem, stínovým ministrem M. Římanem či primátory P. Bémem a J. Kittnerem.

CEVRO – LIBERÁLNĚ-KONZERVATIVNÍ AKADEMIE

NABÍDKA PRO ROK 2004

[publikace]

- > Průvodce evropského pravicového kandidáta
- > Průvodce krajského pravicového kandidáta
- > ediční řada „Víme o sobě“
- > sborníky z konferencí

[časopis CEVRO]

- > každý měsíc nové číslo
- > osvědčené i nové rubriky a seriály
- > rozšířený okruh autorů
- > kvalitnější a adresnější distribuce
- > kvízy, ankety, soutěže...

[liberálně-konzervativní akademie]

ročník 2003/2004

- > 50 nových posluchačů
- > inovovaný studijní program a rozšířený okruh lektorů
- > nové studijní materiály
- > přístupnost s připravovaným akreditovaným bakalářským studiem

[konference a semináře]

- > únor: seminář pro kandidáty do Evropského parlamentu
- > 24.–25. února: mezinárodní konference „Forum Populini 2004 – Evropská agenda“
- > srpen/září: semináře pro kandidáty do krajských zastupitelstev a Senátu
- > listopad/prosinec: seminář „Hamburk 2004“
- > leden–prosinec:
 - > semináře „Komunikace a veřejné vystupování“
 - > diskusní večery se stínovými ministry ODS (Modrá šance, resortní materiály)
 - > semináře a diskusní večery v regionech – příklady témat: Evropská ústava – ano či ne? • Co to je Evropský parlament? • Terorismus jako globální problém • II. světová válka a její soudobé interpretace • Křesťanské hodnoty a liberálně-konzervativní politika • Ekonomická bilance našeho vstupu do EU • Střet civilizací? Světová náboženství a politika • Sociální stát – cesta do pekla • Soukromé vlastnictví – ctnost nebo zločin • Catch-all party – model pro ODS? • Liberální nebo konzervativní? Liberálně-konzervativní! • Existuje česká pravicová tradice? • Politický marketing EURO – ano, ne; kdy • Dopady reformy veřejné správy • Pravicová vize zdravého životního prostředí

Další informace, včetně aktuálních komentářů, přihlášek a jiných formulářů, najdete na zbrusu inovované webové stránce:

www.cevro.cz